



Kutsayın bizi peder, yine günah işledik. O esnada başka hiçbir şey düşünemedik. Vaftiz babamızdan çok fazla dayak yedik.

Atmosfere yayılan soğuk havanın etkisiyle, Nasıra'lı İsa'nın sardığı kallavi sigaralar eşliğinde, bu hücrenin içerisinde tövbe ederiz.

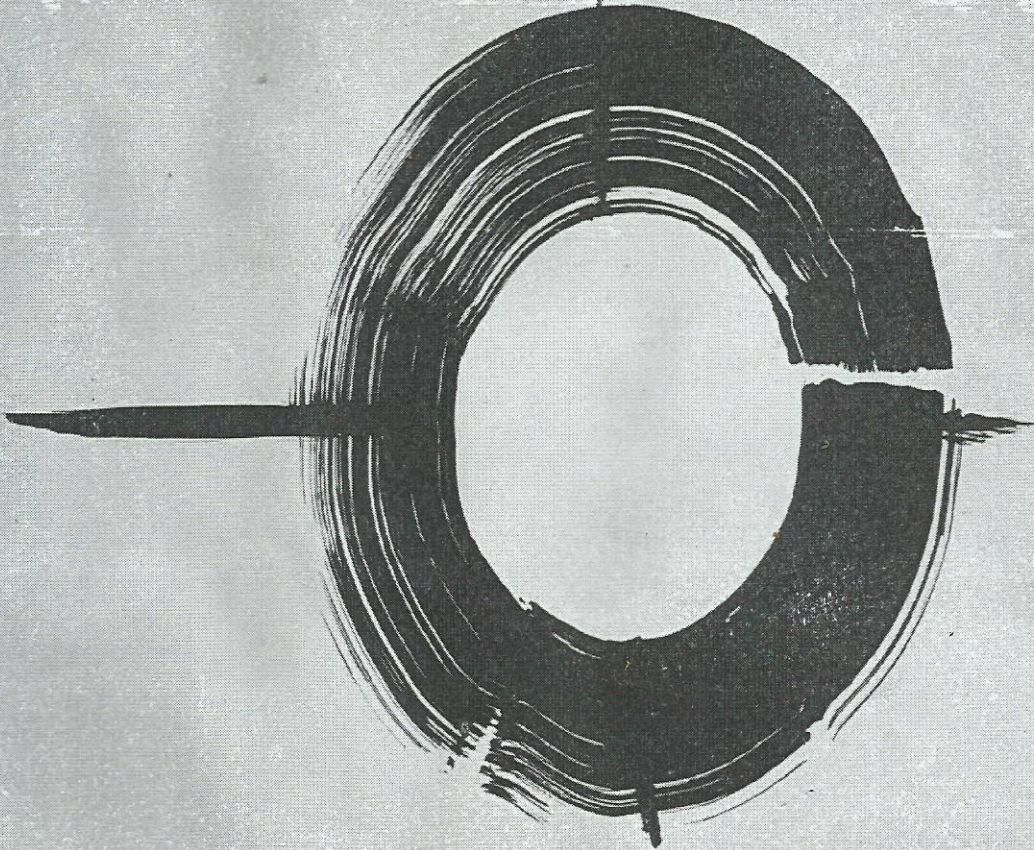
Son birkaç ayın günahını sizden çıkaracağız.

voidfanzine@gmail.com

twitter.com/voidzine

facebook.com/voidzine

m4nm.net/category/voidzine





Sosyal Mefta

Dikkat dikkat sanatçı konuşuyor. Ağızlarınızı kapayın. Oral dönem felaketi. Dikkat dikkat ruh saldırısı başladı. Bu bokta beğen butonu yok. Bu bokun linkini veremezsin. Bu bok için sanal imza kampanyası başlatamazsın. Bu boka için sms atarak destek veremezsin. Dikkat dikkat ölü konuşuyor. Ölü doktor. Ölü danışman. Ölü asker. Erkek ölü asker. Erkek geliştirici kanlı makine. Et konuşuyor. Bebek eti konuşuyor. Ağızlarınızı kapayın. Toprak eti konuşuyor. Bu bokun listesini çıkartamazsın. Karanlık ağızlı asker. Bu bokun burç haritasını çıkartamazsın. plazada kendine kahve yapan ölü hücre. Dikkat dikkat ölü hücre konuşuyor. Ben maddesi. Ben maddesi. Mülk maddesi. Düşünce maddesi. Her şey veri olmadan önce. Her şey ölü olmadan önce. Kara et. Kar uzay eti. doğanın ağzına sıçan şirket ekolojik önem ödülü verir. Dikkat dikkat sen konuşuyorsun. Sen. Sen sen konuşuyorsun. Ben konuşuyorum. Ölü kadın kafatası. Nöbetçi bebek asker. Ufukta hücre doğuyor. Büyük hücre bizi aydınlat. Dikkat dikkat. damarlı ak-47. Damarlı et. Oral dönem. Ruhun eti konuşuyor.



Emre Varışlı

Vatan Yahut Silistre

Jeopolitik konumundan ötürü, aksi istikamet, Asya'yı Avrupa'ya bağlayan araziden yürüyorum. Zemin, kısa bir yürüyüşe henüz uygun. Yüzölçümü 783 bin 562 kilometrekare, kara parçasına kırmızı kutusunda plaket. Peri masallarından çıkmış gibi. Tam parmağımla işaret ettiğim yerde, işte şurada, peri kızı tecavüze uğruyor, uzun uzun binalar çevreliyor sokağı, peri kızı, bu sahnede öldürülüyor. Binalardan bayraklar sarkıyor. Bugün, özel bir gün, belli. Peri kızının ölüsü dahi iştahları kabartıyor.

Medeniyetlere ev sahipliği etmiş, pek çoğunu geldiklerine pişman etmiş coğrafyanın yaşatıldığı gökdelenlerin arasından yürüyorum. Towers dedikleri şey, aşağı yukarı bunlar oluyor. Günaşırı camları parlatılıyor, göz kamaştırıyorlar. Önlerinden, geçemezsiniz efendim, çekilin. Lütfen. İki blok ötede hava tam anlamıyla değişiyor. Hendekler kazılmış sokaklara. Burada biraz daha laubali ilişkiler. Gelip evinizin ortasına bokumu bırakabilirim. Ana dilinizde bana küfürler edin. Burada soğuk beş vakit hissediliyor. Sokaklarda hiç kimse yok. Yapıların dışarıdan harabe gibi görüldüğüne de, üzerlerindeki mermi deliklerine de sakın aldanmayın. Bir arkadaşımın, içlerinde çok lüks yaşantılar sürüldüğünü duymuştum. Şeytanın aklına gelmez.

Bu güzel ülkenin muhakkak bir yerlerine yerleşmeniz gerekiyor. Birkaç iyi emlakçı bu işlerle gönülden ilgileniyor zaten. Üç tarafı denizlerle çevrili. Emsali yok. Isıtması yok. Bir kere bor madenlerimiz, kültürümüz.. Hızlı ilerlemiyoruz değil mi? Vaktimiz var daha. Dünya daha dönecek. Geçmişten bahsedelim daha çokça. Yoksa eğer, 4 yıl içerisinde muhakkak başıma bir şey geleceğini düşünüyorum, silah atılmayan bir gün olacak mı acaba diye düşünüyorum.

A'biler, hassiktirin oradan biliyor musunuz.

Açılıp, bir tepenin üzerinden bakıyorum. Karnımın içinde bir huzursuzluk var. Ne kadar güzel heykeller bunlar, işlerin yolunda gitmediği bir gecede üstlerine kusmak isterim. Yıkın diktiğiniz heykellerimi. Şurada, kuzey tarafında ülkenin, parmağımla gösterdiğim yerde, sanki çocuğun vücudunda morluklar var. Eroinman annesiyle beraber yaşıyor. Her gün, nereden bakılırsa, 40 liraya ihtiyaçları var. Babası konusu, birkaç belirsiz olasılıktan başka bir bok değil. Şu da olabilir, bu da olabilir. Oralarda, özellikle halkın iyiliği için güvenlik zafiyeti var.

İmamları camilerinin, gördüğüm en şakacıları bu koloninin. Cemaatimiz fark etmiyor ama Allahlık konularda en alaycı şakaları da onlar yapar. Hocam, Allaha ayıbın kralını onlar, mikrofonlarından yaparlar. Cemaatimiz için büyük bir felaket bu.

Tepede işler karıştı kontrgerilla, öz eleştirini ver gerilla, silahımı olduğum yere bırakıp, aşağı iniyorum. Söz gelişmekte olan yerlere doğru. Esas mayınlar buralarda diyorlar, ama dedektörü çalıştırmama izin vermiyorlar. İŞİD'e nasıl katılıyoruz? Formu hangi sıfatını siktiğime veriyoruz?

Kadıköy Rıhtım'da, gün gelecek, İŞİD'in de stant açacağını düşünüyorum. Sokağı dönünce bir İmza gününe rastlıyorum. Stantlarda sanat eserlerini imzalıyorlar. Martılara gemiden simit atıyorlar. Yavaşlık yapmayın, bir tepsi simidi, delikanlı gibi, martıların önüne atın artık. Sizi afişlerinizden takip ediyorum, her yeni bir afişte, nikotin reseptörlerim yeniden yeniden devreye giriyor, agresyon problemi yaşıyorum, hasta hissediyorum. Sahte bir mesih olarak birkaç video yayınlamak istiyorum. Volkan ben kamerayı kapat diyene kadar kapatma. İlan, ilan, ilan ediyorum. Neler oluyor bize böyle babalık? Ne olur, bana imzalarınızı verin, siktiğimin imzaları bana lazım. Bana stantlarınızın yerini söyleyin, geliyorum.

Mezozoik Dönem. Nalburlar artık balicilere bali vermiyor. Bir uçan kemirgen tarafından, yolda yürürken, ensemden tutulup kaçırılacağımı düşünmeye başladım. Bu son gezim olacak, yemin ediyorum. Bu kış, bir daha evden çıkmayacağım. Orta kesimlere geldiğimde tam olarak bunu hissediyorum. Ama burada da yine apartmanlar var? Akıllarının bir kenarında hep ağızlarına bir şeyler tıkmak var. Düzen diyorlar. Allah diyorlar. Vatan. Tahsil. Akşam yemekte ne var? Televizyonda ne var? Bu kısımda, imkanınız varsa imkansız inanmamalısınız. Karasal iklim ihtişamlı bir şeyler vadetmiyor çünkü.

Saldırıya karışanların kimlikleri hala belirlenemedi mi? Cumhuriyetin ilanından beri - yaşasın cumhuriyet-hiçbir örgüt suçu üstlenmedi. Lafı eveleyip gevelemeyin yahu, sorun değil. Unuttuk gitti. Kim olsa aynısını yapardı. Dönemin şartları vardı. Şuralar hep işgal edildi ama buralar bir ara fetih de edildi. Abdülmecid'in "Haremde Goethe" adını verdiği tablosunu gördünüz mü? Osmanlı'nın, torunlar arasında paylaşılamayan mirası için, ülkedeki bütün bando takımları yola çıktı, seslerini uzaktan duyabiliyoruz. Hepsini, ülkenin izbe bir yerlerine çekip, ağızlarına çorap tıkmak istiyorum. İlçeden gelen silah sesleri kesilene kadar kulaklarının dibinde borazan öttürmek, tokmakla kafalarına vurmak istiyorum.

Olası bir tecrit, etraflarda Osman yoksa şayet, benim hoşuma dahi gidebilir, tahmin edemezsiniz.

Piyade birlikleri! Havan mermilerini hazır edin! Hayvancılığıyla meşhur bir bölge vardı, şu hani, oraya gidelim diyorum. Sosyal sorumluluk projemizi de yükleriz katırların sırtına. Ne yapacağımıza yolda karar veririz. Kentin tüm çocuklarını toparlarız gider gitmez önce, sonra aklımıza muhakkak bir şeyler gelir. Mesela burada hiç sinema salonu olmadığı için Şafak Sezer'in filmleri izlenemiyor. Onunla alakalı bir girişim düşleyebiliriz. Çocuklarla bir sinema salonu inşa ederiz, adını Şafak Sezer Sineması koyarız. Açılışa onu da çağırırız, o çocuklara umut verir, çocuklar ona çüklerini gösterir.

Büyük meydandan caddeye çıktığımda, açık bütün kepenkleri kapatmak istiyorum ama yorgun hissediyorum. Yoldan geçen zırhlı araçlar yeni aldığım pantolonumun üzerine kan sıçratıyor.

Bunun hesabını kim verecek, sizi dava edeceğim.

Evime ulaşmak için, sadece biraz daha yürüyeceğim.

Şimdi, rica minnet, artık kara kışı geçireceğim evime gitmek isteyeceğim.

Orada, belli ki daha iyi hissedeceğim.

Eren Karatepe

Terör Dağında Beşeri İlişkiler

Ben öldüğümde 61 yaşımdan gün alıyordum.

Temiz bir yöntem seçmedim. Şokatar'la parçaladığım beynimin kanla karışık vıcık parçaları meydana hoş bir tablo yapmışken, p*lisler alelacele siyah hologramla olay yerini kapadı. Taksim. Heykelin altı. Bugün klas giyinmeme rağmen leş gibiyim. Gibisi fazla. Hissiz Kumpanya. Vahşi seromonimin haber metni sosyal ağlarda dolaşmaya başladığında, nöbetçi savcı monokopterle yumuşak iniş yapıp aramıza yeni katılmıştı.

Bu tatsız mesele, kutlu zafer haftasının ilk gününe tosladığı için, yorumcular intiharımın politik bir eylem olduğu yönünde demeçler verdi. Büyük yanılgı. Beynimi, iç savaşın bitiminin onuncu yıldönümünde patlatmam tamamen tesadüf idi alicenap dostlarım. Son zamanlarımı, hangi günde olduğumu bilmemenin aymazlığıyla geçiriyordum.

Ben öldüğümde kuran kursu kayıtları devam ediyordu.

Ben öldüğümde dünyanın yarısı İngilizce konuşuyordu.

Ben öldüğümde Mars'taki ilk cinayet çoktan işlenmişti.

Ben öldüğümde öğretmenler mütemadiyen yalan söylüyordu.

Self servis özkıyım. İçecek isteğe bağlı. Kanlı mı olsun kansız mı? Odada mı, dışarda mı? İp, hap, gaz? Görkemli bir final isteğimi becerdim gibi görünüyor. Kırmızıyı hep sevmişimdir. Vasat bay bay şakası.

Buraların tadı çoktandır kaçık ve ortalıkta pek kimse kalmadı. Arkadaşlarım. Hepsi öldü amına koyim. Ben sona kaldım -hep olduğu gibi. Dudaklarımdaki naif tebessüm bu yüzden. Sevdiklerimle aynılaştım. Belki de, hiçlik girdabına geç katılmış kart karga kestirme yolu zor keşfetmiştir.

* * *

Destursuz göçenler keyfimize sigara bastı ilkin. *B'boş* misal. Daha 29'du. Olay ufkuna tek yön bilet. Bu dehşetli gösteriyi en önden izledim. Gözünüzün önünde birinin ölmesinin fantastik şokunu yaşadını mı? Biz en cenabet edisyonu tek çırpıda piç ettik papi.

B'boş. Zamanımın şahidi. Yıllarca metruk evleri paylaştık, bazasız yataklarda yattık, ciğerlerimizi neme doyurduk, olaylara farklı açıdan baktık, kafaları farklı açılara yükselttik. Anamdan babamdan fazla bu lavuğun yüzünü görmüşümdür. *B'boş* kitapçıda çalışır, emeğini paraya dönüştüremediği anlarda ise müzikle uğraşırdı. Güzel albümler de yaptı piç. Yaptığı bir şarkı internette fena tutunca beynelmilel ilginin odağı oldu. Yurtdışına mı çıkılmadı, plak şirketlerine imzalar mı atılmadı, banka hesabına tatlı paralar mı yatmadı... Hatta kitapçısındaki işini bırakacağını ilk bana söylemişti.

Gel gör ki, güzel vakitlerin şarjı azdır. Uzay-zaman size bir kıyak çektiğinde paranoyak şüpheye düşmeniz gerekir. *B'boş*, bölüm sonu canavarını görmeden oyunu bitirdiğini düşündü. Sonuç? Anlık acıyla mavi ekran.

Ordaydım, ordaydık, bilemiyorum belki sen de ordaydın. Çok kalabalıktı keke. 2017 Eylül'de, Kazdağların'daki o festivali hatırlıyorsun değil mi? Hatırlamıyorsan bile en azından duymuşsundur. Dub'dan techno'ya, ambient'tan psy'a, hiphop'tan idm'e uçsuz bucaksız skalada yedi günlük organizasyon. Onbinlerce kişi. Bizim oğlanın taşşağı zirvedeydi o vakit. Cumartesi akşamı 2 saatlik sahne.

Velhasıl moruk, vakit geldi, B'boş setin başına geçti, hava karardı, kara bulutlar üşüştü, rüzgar saçlarımızı kaldırdı, ufak ufak çiselemeye başladı

'Yağmur geliyor' tedirginliği hakimdi

Ve bedbaht final gökten indi.

Herife yıldırım çarptı oğlum!

Kısa şok sessizliğinin çaresizliği.

Saniyeler ardından çığlık atan koronun kusursuz senkronu.

Sahneye tırmandığımızda vapur çoktan kalkmıştı. Yırtık One Piece tişörtünün altındaki isli deriden ufak bir duman yükselirken, atılan feryatlar eşliğinde dostumuzun nabıza bakıldı. I-ih. Yok. Parçalanmış müzik ekipmanları ve kablolar arasında, ayırık bacakları, açık ağzı ve açık gözleriyle sahnede yatan B'boş'un çekilmiş son fotoğrafı benim elimden çıktı. Ölüsü huzurlu görünüyordu, yarım asit düşüşü. Siyah-beyaz bel plan. 22mm. f2. Bana kuruş telif ödemedi, çektiğim bu fotoğrafı; dergiler, siteler, belgeseller defalarca kullandı.

Bugün ise benim cesetimin görüntüsünün bi' yerlerde dolan-a-masının iki sebebi var: Kamubokunda gözünüzün ısırdığı adam bile değilim, ikinci sebep teknik bir detay; şu sıralar sokaklarda fotoğraf çekmek görüntü kaydetmek için Merkez'den izin almak gerekiyordu, bu şerefe nail olanlar da devlet muhabirleriydi.

Ben doğduğumda *bir şeylerle* savaşıyorduk, öldüğümde de *bir şeylerle* savaşıyorduk. Nefesim, torpilli müsabakanın süpriz ve düşsel finalini görmeye yetmedi. Şaibeli çekişmede *bir şeyleri* tutuyordum, *bir şeylere* inanıyordum.

Ben öldüğümde keyifler kapsama alanı dışındaydı.

Ben öldüğümde Tayyip hayattaydı, bağlı bulunduğu yaşam destek ünitesinden emirler vermeye devam ediyordu.

Ben öldüğümde halifeye yapılan terbiyesizliğe katiyen müsamaha gösterilmiyordu.

Ben öldüğümde ülkede tahterevalli ve salıncak yoktu.

* * *

Hayatımın son çeyreğinde dünyada trafik kazası olmadı. Şu akıllı sensörlerden bahsediyorum. Artık ne hava araçları ne yer araçları birşeyle temas etmiyor. Zorlasanda çarpışma yok. Geçmişteki trafik kazaları kurbanları, tarihin absürd ölümler kümesinde sıkışıp kaldılar. Patetik zavallılar. O kümenin alt elemanlarından biri benim ortağım.

Kule.

Uzun, esmer, tok sesli, bok bahtlı ortağım.

Ortak.

Herkes 18'inde sanatçı olmak ister. Kule'yle bendeniz de aynı parkurdaydık. Sonra teker patladı, tepetaklak olduk lakin ortaklığımız sürdü.

Birlikte tostçu açmıştık.

Kadıköy'de yıkılan stadın yerinde kurulan mülteci mahallesinde, yirmi metrekaarelik şirin bir dükkanda milletin karnını doyuruyorduk. Doğkadan kurşun yemiş, doğduğu köyde hiç sevişmemiş, kerpiç yığınları arasındaki savaştan kaçmış Araplar, müşteri portföyümüzü oluşturunuyordu. Oldukça az kazanıyorduk; yalnızca karnımıza ve kafamıza... Sınıf atlayan ahbablarımızın gözünde, *acınası bir fakirlik* içinde 40'larımıza koşuyorduk ama ben *ihtişamlı sefillik* demeyi tercih ederim.

Derdimiz kozmosa dağılan tinleri yakalamak değil, kıvrak usu kontrol altında tutmaktı, uslu çocuklardık, kimseye zararımız yoktu, kendimize verdiğimiz zarar ise oldukça estetikti.

Kule öldükten yirmi dakika sonra 2026'ya girmiştik. B'boş'un aksine bu *'görüşürüz'*e şahit olamadım. 31 Aralık 2025. Yeldeğirmeni'nde, Kule'nin pespaye çatı katına çöreklenmiş, onun getireceği dalgayı bekliyorduk. Mini bir mahşer partisi. Davetlilerin hepsi bu evin iflah olmaz müdavimleri. Bu çatı katına Dingo'yu getirsen bu evde hak iddia eder. Yılbaşı saçmalığı umrumuzda değildi, içkiler içilmiş, ana yemeği bekleyen heyecanlı gözlerimiz kapıdaydı. Kule'nin boyut atlattırarak yılbaşı hediyeleriyle gelmesini bekliyorduk. Malesef ki, ortağım o amına koduğumun kapısından hiç bir zaman girmede.

Kirene okulunun gözde öğrencileriydik. Kule kaydını dondurdu.

Çözeceği 3-4 gr oxy, bizi günlerce götürürdü, onun yokluğunu kabullenmek aylardan fazla sürdü.

Kule'nin gittiği torbacı lavuğun evini bilen *Islık*, "nerde kaldı lan bu" söylenmesiyle yanımızdan ayrıldıktan yirmi dakika sonra beni aradı. Bir süre konuşmadı, yutkunduktan sonra çatallı sesi ile

"Alo" dedi.

"Oğlum" dedim. "Parayı alıp arazi mi oldunuz amına koyim?"

"Abi.." dedi

"Sikecem abini. Ne lan bu? Giden geri gelmiyor, dandik korku filmi mi çekiyoruz burada?"

"Kule.." dedi

"Onun ben ferishtahına sokayım" dedim. "Nerere buldun amcıkazırlıyı? Dur tahmin edeyim Rest'de biralıyordu değil mi? Yoksa Vektör'de miydi?"

"Kule ölmüş abi...Araba çarpmış."

...

Ben öldüğümde, mikro organizmalar, Kule'nin cesetiyle olan işini yıllar önce bitirmişti.

* * *

Ben bir kere hapse de düştüm.

Kule'yi öldüren arabanın sürücüsü, Çanakkale mi Çankırı mı tam hatırlamıyorum, öyle bir yerin valisinin oğlu olduğu için ceza almadı. Mobeseler arızalandı, oluşturulan sipariş raporlarda Kule kusurlu çıktı ve katil orospu çocuğu bizim oğlana vurup kaçmasına rağmen bir saat bile cezaevinde kalmadı. Bir iki sefer haberlere de çıktı bu mevzu. İkinci duruşmada beraat. Akıl dışı kabullenme.

Elimizin kolumuzun bağlı olması, *Islık*'ın manyakça fikrini bana açıklamasına vesile oldu. Ona göre, büyük nüfuzlu katil acı çekmeliydi. Ukalaca tavırları, gevşek ağzı, pişmanlık emaresi

göstermeyen vicdanı ve 'bana dokunamazlar' özgüvenini sikip atacak mükemmel bir plan yapmalıydık.

Mükemmel bir plan yapamadık. Çocuğu bıçaklamaya karar verdik.

Yani, aslında *Islık*'tan daha alengirli bir plan beklerdim, okul bitirmiş zekalı çocuğun aklına gelen intikam fikri, yastığının altına sustalıyla uyuyan alelade bir Dolpadere piçiyle paralellik göstermesi tuhaftı.

Çocuğun okuduğu Beşiktaş'ta bir özel üniversitenin otoparkına çöktük ve *Kule*'yi öldüren arabanın yanında dramatik bekleyişimiz başladı. Çocuğun dersten çıkıp buraya gelmesini bekliyorduk. Bu esnada *Islık*'la tek kelime etmedik..

Oğlan uzaktan göründü, temkinlinli olmalıydık; yanlışlıkla o salağı öldürürsek son nefesimizi hapiste verebilirdik. Çocuk tam arabasının kapısını açınca, çocuğun üstüne çullandım ve beton sütuna yapıştırdım. *Islık*, kelebekle çocuğun basenine iki kere vurdu.

Hızlı adımlarla otoparktan ayrılırken, çocuğun acılı çığlıklarını duymamak için kulaklarımızı kapatıyorduk. Puşt için ambulans çağırdık. Taksi. Çırağan. P*lis Merkezi. Kameralar. Adliye. Kameralar.

Bürokratik zırvalar çabucak sonlandı.

"Çok pişmanız hakim bey."

"Asla planlamadık. Orada denk geldik."

"Bir anlık öfke."

"Hatırlamıyorum. Çok pişmanım hakim bey."

Islık 7 yıl yedi, ben 4 yıl. Haberlerde *Islık* ön plandaydı tabi: "*Ödüllü mimar, adam yaralamadan hapiste.*" Ben de ona yardım eden bir yancıydım, ismim anılmadı. "*Ve ona yardım eden arkadaşı...*"

Beni 6 ay sonra saldılar, *Islık* 17 ay falan içerdeydi. Hapisteyken, ne zaman aklımıza böyle saçmasalak mesele için pişmanlık tohumları filizlense kendimizi adeleti tecelli ettiren kahramanlar olarak görüyorduk. İçerinin dışarıdan pek farkı yoktu zaten. Enteresan adamlar ve müthiş bir dalga trafiği. Yalnızca cezaevi yönetimi ile problem yaşamıştım; pezevengin evlatları, annemin cenazesine katılmama izin vermemişlerdi.

Ben öldüğümde, ölümü yıllar önce içselleştirmiştım.

* * *

Ben öldüğümde topraktan serotonin fışkırmıyordu.

Ben hiç akciğer kanseri olmadım. Virüs-B'den iki kere kurtuldum. Şu 2030 büyük salgınında-virüsü kapanların beşte birinin öldüğünde- durum ciddileşti, 40 kiloya düştüm, kefeni elektrikli testere ile parçaladım.

Yokluk ipinde dengede durmaya çalışan cambazın, rüzgarı hesaba katması gerekir.

Ben bir kez boşandım, birkaç kez de içeri boşaldım.

Gözleri bana benzeyen bir kızın babasıyım. İsmi *Pera*. Minnacık elleri vardı. En son hatırladığımda öyleydi yani... 3 yaşından sonra hiç görmedim yüzünü. Öldüğümde, o 20 yaşına basmış olmalı. Annesi olacak kaltak, keçi bokundan soyut işler yapan bir sanatçıya kaçarak beni terkettiğinde, kızım henüz ilk yaşını doldurmamıştı. Muasır medeniyet seviyesinde bir ayrılık yaşadık; istediğim an kızımı görebileceğini söylemişti.

Sonra işin rengi şöyle değişti: Boşandıktan sonra *Beyrut* adında mükemmel bir kadınla yaşamaya başladım. Trans. Bu menfur metinde ismini zikretmiyeceğime yemin ettiğim *Pera*'nın annesi, eski eşim, eski keşim; transseksüel bir kadınla yaşadığımı duyunca çılgına döndü. Bana gönderdiği videogram mesajda, *Pera*'yı çirkince öne sürüyordu: "Kızımız büyüyünce ne olacak?", "Ona ne diyeceğim?", "Babasının sevgilisini nasıl açıklayacağın?", "Biz ülkeden taşınıyoruz.", "*Pera*, Cemal'e baba diyor.", "Böylesi hepimiz için daha iyi."

Aptal kancık. Aptal kancık. Aptal kancık. Sorsanız aydın, her pride eyleminde elinde gökkuşağıyla dolaşır. Ha Ha Ha. "Geyleri çok severim, çok tatlılar, ama oğlumda geylik sezersem çok kederlenirim" diyen mongolun baldız zihniyeti değil mi bu? Onunla sevişen, evlenen ve çocuk yapan kafamı tüm Çin ordusu mensupları sıraya girip siksın.

* * *

Teknolojinin nimetlerini geriden kovalayarak öldüm. Millet kafaya yapıştırılan jellere geçtiğinde bende hâlâ hologram ve sensörlü çıkış yapan kol saati vardı.

Mikroçipler dünyayı ters yüz ettiğinde ise 50 yaşımıdaydım ve oyunu bitirmeyi düşünmeye başladığım yıllardı. Şu yüzyılın icadı diye lanse ettikleri mikroçipler ve kodları yüzünden hiç bir sakin keyfi kalmadı. Kitap mı okumak istiyorsun? Ver 20 Kôin'i, al kodu, çipe gönder. Bravo kitap kafanda. İntegral mi öğrenmek istiyorsun? Yalnızca on saniyelik bir mesele. Kanada'ya mı gitmek istiyorsun? Ver 100 Kôin'i, saatlerce Kanada'da dolaş, esasen evindeki rahat koltukta gözlerin kapalı duruyorsun lakin senin ikililiğin hologramı; Kanada'da insanlarla sohbet edebilir, bira içebilir, gülebilir. Artık tiyatrolarda robotlar oynuyor. Filmlerin hepsi ise bilgisayarla çekiliyor.

Beklediğim bu değildi. Bencilce düşündüm. İstedim ki, teknolojik ve ahlaki evrim dilediğim doğrultuda ilerlesin, kültürel üretim çeşitlensin, siyasi erkler parçalansın.

* * *

Bu dünya ben doğduğumda başladı, ben ölünce de bitecek. Benden öncesi ve sonrası umrumda değil. Gelecek nesillere hoş bir gezegen bırakmak için çaba gösterebilirim ama kendimi feda etmem. Korkaklar ordusunun generaliyim.

İç savaşın başladığı gece dükkandaydım. 12 AKP'li kurmay tek gecede infaz edildi ve kısa süreli savaş başladı. Dışarıya adımımı atmadım. İsyan bir haftada bastırıldı. Sert ve kanlı. Sonrasında zorunlu göç. Ülkenin bütün sokak başlarındaki dijital panolarda isimleri yazılı olanların ülkeyi terketmeleri istendi. Ben dahil selam verdiğim herkesin ismi yazıyordu. 7 milyon kişi.

Kıbrıs'a gitmeye karar verdim, karar verdim demeyeyim yalan olmasın, param ancak oraya gitmeye yetiyordu. *Beyrut* son dakikada beni sattı. Direnişi seçti. Aynı yıl içerisinde öldü. Onu bazen özlerim.

Lefkoşa'da geçirdiğim dokuz yıl boyunca yaşlı bakım evindeydim. Diğer moruklarla kağıt oynayarak, laflayarak ve bakıcılardan saklanıp cigara içerek geçirdiğim dokuz iğrenç yıl.

Bu esnada dünya, hayatta kalan son iki pandayı sikiştirmeye çabalamakla meşguldü.



Bu yıl, yüce ulu ülkem af çıkartarak, kovduğu 7 milyon kişiye geri dönüş şansı sağladı. Eve dönüşün bu kadar sıkıntılı olacağını tahmin etmiyordum: 7 milyonluk'lardan biriydim ve sosyal güvencem olmadığı için huzurevinde kalmama izin verilmedi. Çokca öksüren evsiz bir kambur. Taksim meydanında, iki mahalle büyüklüğündeki Gezi Camii'nde kalıyordum. Sağolsun imam delikanlı çocuktu, yemeğimi alıyor, beni sinyal çekerken görünce üzülüp kol saatime 3-5 Kôin gönderiyordu.

İntihar bir seçim değildi. Anlık bunaltının dışavurumu. Artık sokaklar gri, artık zor yürüyorum, artık gülemiyorum, artık çok öksürüyorum, artık sikim kalkmıyor, artık kimse yok.

Artık yeter.

Heykelin yanında sigara izmaritleri topladım, uzun bir tanesi ağzıma götürdüm ve bir p*listen ateş istedim. Polis bana kol saatinden ateş verirken, belindeki şokatar'ı ani bir hamleyle kapıp ağzıma götürdüm.

Tek pişmanlığım, şu dünya gözüyle gördüğüm son şeyin, mavi kırmızı ledlerle yanıp sönen kaskıyla, gözlerini kocaman açmış bir p*lis olmasıydı.

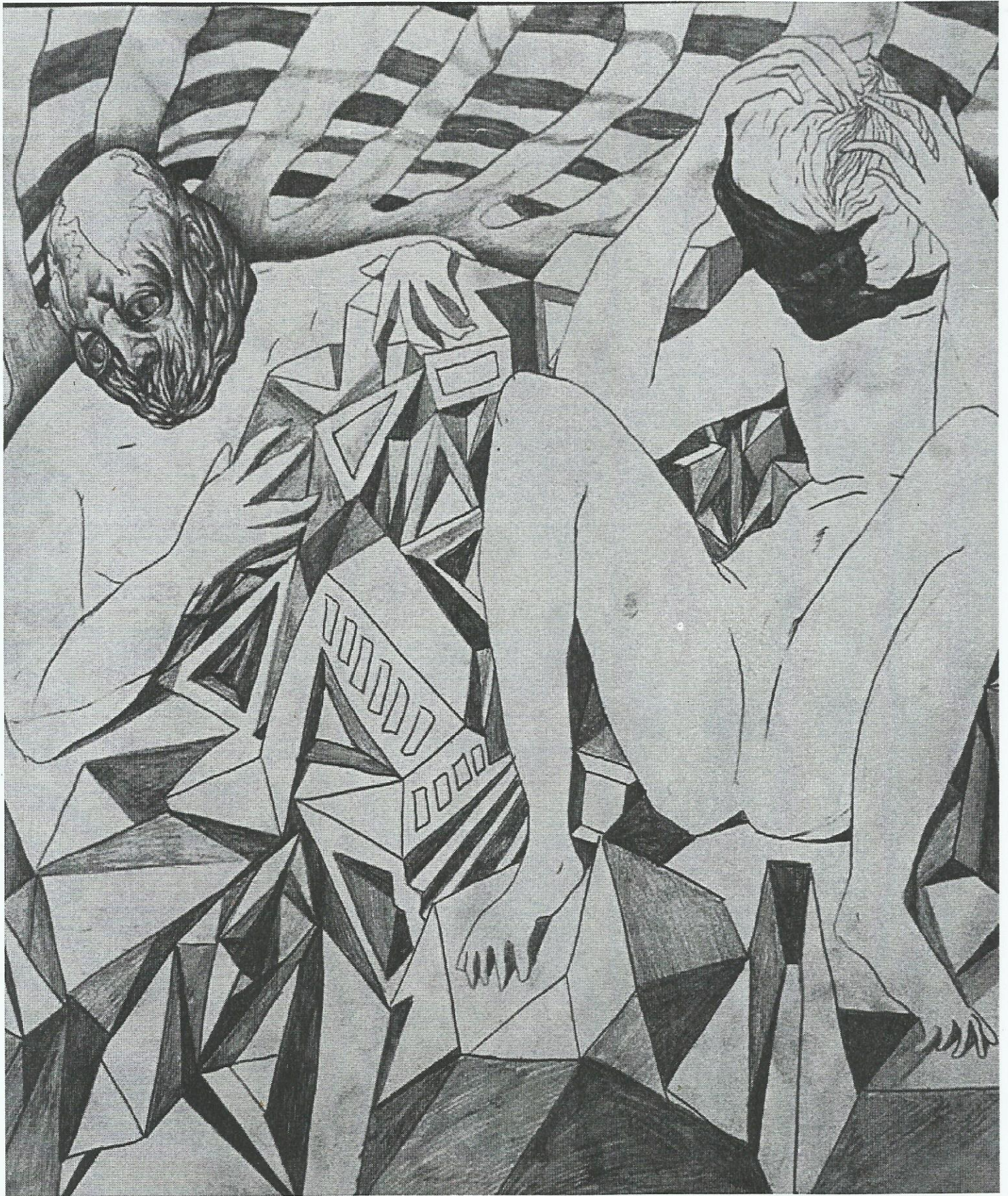
Volkan Yalçın

Kavanozdaki

ölü

bebekler

ülkesi



Canavar

Henüz Ölmemiş Kuşlar İçin Requiem

0 50 100 km
İzlenilen Rota
Hakan Öge'nin İzleyeceği Buzlar Labirenti Rotası

Kafamın içindeki düzeni yıkıp gitmeliyim
bir şişe şarabın içinden seyretmeliyim tufanı
sonra uykumun loş ışıklı sokaklarından dönmeli herkes evine.

Dünyanın tüm Ku Klux Klan'larını yerle bir edecek fikirler biriktirdim
gizli deneylerim var
hiçkimsenin bilmediği moleküller keşfettim
karadeliliktim, beslendiğim kuyudan su içmeye çekinirdi göçebe hayvanlar
merdivenler dayardı yörüngeme tenleri yıpranmış tanrılar
ben buğulara kesik kalplerini çizerdim otel odalarında ölü bulunmuş çocukların
rüyasına girerdim İbrahim'in de, İshak'ın da, tüm çocuklarının da Allah'ın.

A Las Barricadas söyledim metrobüs kuyruklarında beklerken
intihar süsü verirdim düşüncemin derinliklerinde, öldürdüğüm o mendebur memurlara.

Kafka, aşık bir ergen değildir sevgilim
topluma bu bilinci kazandırmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Belki beni seversin, tüm şehir küser ikimize, kurtuluruz
şairler kuşları öldürür iki dize uğruna
biz şairleri öldürürüz, kurdukları tekellerde
sattıkları genç bedenler namına
sonra iki bira açarız, belki punk dinleriz
belki düzenekler kurarız tüm okul müdürlerinin arabalarına.

Bakarsın şehre bir sinema gelir Jodorowsky seyrederiz.

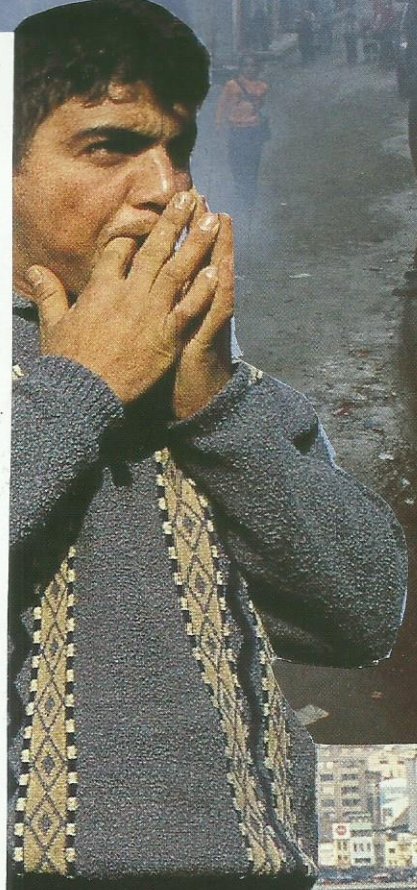
Mustafa Uysal

Buzlar Labirenti

A.

Çocuk kraliçe burnunu kapatacak bir maske giymiş
Şeytan tshirtli bir adam küvette dizlerinin üzerinde duruyor
Telefon oyunu gibi
Sen ateşin yanında bir kelebek olmayı mı düşünüyordun?
Ferahlamak için korkunç sesimi mi bekliyorsun?
Liberal transhumanizm mi?
Ölü gömücü suratı mı?
Sovyet fetişinin başlamasını?
Onu besle yoksa başkasını doyurup hemen gelecek o
Saçlarında karbondiyoksit
Evinde makyajınla oturuyorsun
Ama yok parti yok!
Parti bitti inan!
Parti bitti bit yok!
Bebekler zehirlerimizi çaldılar
Sanki seni alıp kötü koktuğum bir yere götürüyorlar
Sırlara yem oluyor bir hayvanın süreksizliği

Gizem Aktan



Sinekdown

1.

sineğin beklediği nedir bir ekranda, henüz ergenliğinde
bu denli ölümüne acıkmasındaki sırrı nedir, sinek olarak
serinlik evimin kirli mutfağındaki çöp poşetinde doğdu
belki de bundan ölecek

0.

*insan uyuz oluyor ilyas abi kertenkelelik eden insandan
bana bir kadının yalnız kuyruğunu kovalamak reva mı?
şimdi bir sineği doğurtuyorum birazcık çöp biriktirerek:
biram yoksa da aklımı kullanıyor: ve sarhoş oluyorum!
(bunu doktoruma söyleme)*

2.

ağırdı hava tekrar, bulutlar yeniden bağırdı: cevaz nerde
çay almaya gitti

4.

velhasıl günümüz türkiye'sinde çaya bisküvi banılmıyor!

Eren Okur



Bayım ruhum on dördüne bastı basacak,
lütfen çekin bıyığınızı memelerimden.
Kendi don lastiğinizle boğmak istemezdim sizi,
en sevdiğim naylon çorabımı yırtmasaydı evlilik yüzüğünüz.
Hayır, ütüden nefret ederim ve evlenilecek kadın olduğumu da iddia etmiyorum,
ama hiç değilse kızkılık soyadım falan yok, zarımdaysa mor menekşeler ekiyorum her cuma;
sırf bu yüzden ananız kadar orospuyum.
Ay hiddetlenmeyin hemen, ananıza sövmek değildi maksadım;
hani demiştiniz ya: "Her kadın biraz orospudur,"
haklısınız bayım, aksi takdirde bu tespiti nasıl yapardınız!

Hahay! Güldürmeyin beni, hiçbir yere gidemezsiniz,
ben düğüm atmayı babamın attığı düğümleri çöze çöze öğrendim.
Dinleyin bakın, şöyle oldu kızlıktan istifa edişim:
On dördüme bastım basacaktım, bir cesaret sapladım şişi sırtına!
Sonra mı? Devirdim yana, sıkı sıkı düğümlerim,
aldım altına...
Sabaha kadar ver allah ver, ver allah ver! Hahay!

Aa ne geldi aklıma, gelin bıyıklarınızı keselim hadi!
Hem değişiklik olur bana, hem de karınız üzülmez arkanızdan boşu boşuna...



Tozun Bütün Kılıkları/1997

Ülkede, Fatih'teki bir camiinin müezzininin bayram namazı esnasında, ruhsatlı tabancasıyla bahçeye taşan cemaatin üzerine açtığı ateş konuşuluyordu. Minareden açılan 5 el ateş sonucu, Allah'ın iki, ibadetine bağlı kulu ölü, ikisi yaralı, daha geçen hafta para toplanılarak müminlerin istirahat etmesi için yaptırılan çardağın çatısında bir kiremit eksikti. Benimse, o sıra üç beş dergide yayımlanmış öyküm, birkaç yayıneviyle yaptığım başarısızlıkla sonuçlanan görüşmem, hiçbir zaman basılmayacak, çok sert olarak nitelendirilen, düzen yoksunu kitap dosyalarım vardı ve karşısına çıkan her şeyi hunharca paramparça eden, tüketen, soluk gri arkadaş çevrem.

Sivil polislerin aramıza sızıp cadı avına yeni yeni başladığı dönemlerdi. Kasvetli, sıkıntılı bir İstanbul'dan geçiyorduk, epey bir kaldık. Herkes deliğine çekilmişti, başımızı dışarı çıkaramıyorduk. Barlar basılıyor, tanıdığım bütün torbacılar, bağımlılar, bağımlılara selam verenler bir bir alınıyordu. Ziftlenecek bir mal bulmak uzakta ve zordaydı. Kendimi bok gibi hissediyordum, ceset gibi dolaşıyordum. Bircan'la da tanışmam tam olarak bu döneme denk düşüyor.

İstanbul'daki kuraklık artık bana vaha gördürmeye başladığında, birikmiş kira ve fatura borcumu ev sahibine bırakıp, beni iyileştirebilecek, oyalayabilecek her şeyi bir çantaya doldurdum, yola çıktım, Kelebekler Vadisi'ne doğru. Planlarım dahilinde param bitene kadar orada kalacak, mis gibi birami, sigaramı içecek, yazma üzerine eğilecek, kendi kendimi tedaviye zorlayacaktım.

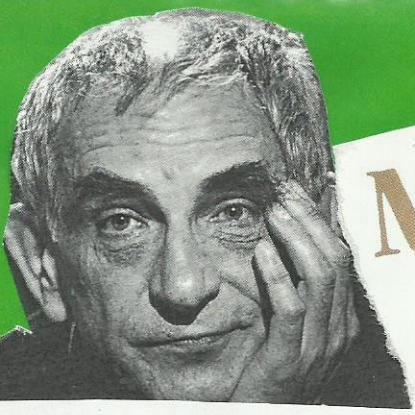
Gitmemin üzerinden 2 gün geçmişti ve harfiyen uyduğum, işleyen planımla iftihar ediyordum. Sarhoş oluyor, düşünmüyordum.

Al işte, yıldızsa yıldız, ağaçsa ağaç.

Peygamberlerin bölüşülemeyen mirası, onca arazi, onca tarla.

Lanet olası hippiler, ben de kıyak bir adamım. Berbat kokulu tütsülerinizi yakmayın. Bana asitlerinizden verin. Piç kuruları.

Gece olduğunda elinde el feneriyle dolaşan onlarca zebanisiyle 50'li yıllar bilim kurgularını andıran henüz zapt edilmemiş koyda, ışık kaynağı olmadan dolaşmanın imkan ve olanağı yoktu. Ormanda sızıp kaldığım bir gece, sahile dönmeye çabalarken uzakta yanan belirli belirsiz bir ateş gördüm. Saatlerdir ormanın içindeydin ve susuzdun. Maceraperest, doğasever kampçı beni susuz bırakmaz ormanın ortasında herhalde diyerek o tarafa doğru yöneldim. Hem belki içecek bir şeyleri vardır. Bıçağıyla bir şeyler kazıyan vahşi bir doğa aşığı beklerken, ateşin başında ellerini dizlerine bağlamış, ileri geri giderek ateşi izleyen bir ablayla karşılaştım. İri gözlerinde ateşi görebiliyordum. Kısa kıvılcıklı, ortalama boylarda, serseri tipli, tahminen 23-24 yaşlarında bir abla. Sol omzunda kocaman, büyük, birbirinin içine geçmiş harflerle yazılmış "37'2 le matin" dövmesiyle gerçekten Betty Blue'yu andırıyordu. Öylece duruyordu ateşin başında.



Mimar Sinan mı? Hiç Duymadım.

Heyhat, coğrafyamızda insanların çakralarını yogayla açmaya henüz başladığı dönemlerdi, yoga yapıyor diye düşündüm. Epey bir vakit bekledikten sonra ağızdan belirli belirsiz bir "iyi geceler" çıktı ve abla yüzyıldır uyuduğu uykusundan uyanıp korkarak ayağa kalktı. Sonradan ablanın buraya Tekirdağ'dan geldiğini, yanında ucuza aldığı hatırı sayılır miktarda LSD bulunduğunu, onları burada ufak ufak okuttuğunu, dilersem denemem için bana da bir tane verebileceğini öğrenecektim.

Aside olan hayranlığım ve uzun zamandır kuvvetli bir şeyler tüketmemiş olmam Bircan'a tapınmamı sağladı. O anda başlayan aramızdaki her neyse, yaz boyu Bircan'ın peşini bırakmamama, onla beraber civar koyuları dolaşıp asitleri fahiş fiyatlardan okutmamıza, aylardır dikkatli dikkatli baktığım dağdan, taştan, yeşilden tiksinneme, şehri, pisliği özlememe, İstanbul'a dönerken de Bircan'ı da tutup yanımda getirmeme yol açtı.

Gelir gelmez asitten vurduğumuz voleybol Kazancı'da bir 1+1 harabe tuttuk. 3 ay peşin. Tuvaletinde kurbağa sirki bulunan, sıvaları dökülmüş, rutubetin kanınızı çekip, duvarlara hapsettiği, yüksek ahşap tavanlı, küçük, konuşkan bir evdi. İnsandan gizlenebildiğimiz tek karargahtı. Evden ancak ya acil durumlar söz konusu olduğunda ya da bir şeyler içmeye çıktığımızdan konumu itibariyle gerçek bir üsttü.

Uzun bir yaz olmuştu. Şehirden uzaktaydım. Bir şekilde bırakmıştım ama bu kadar yakında olduğunu hissetmek beni kudurtuyordu. Kokusunu oturduğumuz her yerden alabiliyordum. Bircan'ın daha önce hiç eroin kullanmadığını da ben kullanırsam onun da denemek isteyeceğini de biliyordum. Bile bile gittim aldım.

Aylar sonra o duyguyu tekrar yaşamak bana çok iyi gelmişti ve bu şüphesiz Bircan'a da yansımıştı. Güzel dönemler geçirdik beraber. Yazın yazmaya başladığım roman projesi de hayli ilerlemişti hatta bu dönemde. Yayınevlerinin kapısını çaldım, çalacaktım.

Kısa sürede etkinliklerimizi eroinin üzerine endekslemeyi başardık.

Aymaz arkadaş çevremizin evi öğrenmesi, evin yollarını aşındırmaları da uzun sürmedi. Toplamda bir hafta içerisinde Beyoğlu'nun ne kadar iti, uğursuzu varsa, hepsine yeni evlenmiş bir çift olarak konuk severlik göstermeye başladık. Bu şekilde kaç ay geçirdik, hatırlayamıyorum.

Artık ikimiz de gün aşırı tüketiyor, evden çıkmıyor, bulamadığımızda birlikte kuduruyorduk. Seksin esamesi okunmuyordu aramızda. Yalandan dahi dokunmuyorduk birbirimize. Bircan'ı tanıdığımдан beri göz çukurları en az üç santim içine göçmüştü. İri mavi gözleri daha da büyümüştü. Saat başı kavga ediyorduk. Birbirimizi sürekli evden kovuyor ama ikimiz de hiçbir yere hareket edemiyorduk.

Bırakmaya çalıştığımız dönemler de oldu ama Bircan'la beraberken bulabildiğimizce tükettiğimizi hatırlıyorum.

ERKEĞİ SECMEK

İlk tanıdığımdeki Bircan'ın süratle değişimini gözlerimle gördüm. Keskin, elmacık kemikli gerçek bir eroınmana dönüşmüştü. Arzuladığı şeyi ne pahasına olursa olsun, savaş verse dahi kopartıp alıyordu. O uğurda karşısındaki ben dahi olsam, beni de tanı mıyordu. Çok insanın arasındaydık ve koşullar sıkı bir kale savunmasını şart kılıyordu. Bircan'ın hırçınlaşması da bu yüzdendi. Her şey sahıp olup, her şeyi kendine saklama gereği yüzünden.

Beyoğlu'nun piç kuruları yine piç kurusu ydu, Tarlabası, fedailerini afyonla kışkırtan feodal bir devletti.

Yine itin, uğursuzun oğul verdiği bir güne uyanmıştım. Tanıdığım herkesten nefret ederek. Beynimin zonklaması etrafımda hareket eden şeylere tahammülümü kısıtlıyordu. Harabeye dönmüş evde bir birine yapışık yeni yüzyıl punkları, ölümüne uykuya dalmış Ceyda'nın üzerinde muhtemelen gece aramıza karışıp gelmiş bir Tarlabası fedaisi, ağızlarında salyalarıyla gece kapanış yapıp gelen Beyoğlu barlarının hırpani, kurmaca çalışanları ve bir de lezbiyen çiftimiz. Bunların hepsinin bir arada olması nefes almamı güçleştiriyordu. Onları her gün görmek istediğimi de nereden çıkartıyorlardı. Kendilerini hangi kategoride buna değer buluyorlardı. Hiç bilemiyorum. Hayatımın her evresine şahit olan insanlardan hep nefret etmişimdir. Hala ediyorum. Benim muhakkak insanlardan bir şeyleri gizlemem lazım. Herkesin bir yerlerde muhakkak gizlediği bir şeyler olmalı, siktirsinler.

Akşam olmak üzereydi. Yere saçılmış bira şişelerinin, içi izmarit dolu bardakların, devrilmiş kül tablalarının ve evin gizli bölmelerine zulalanmış bar çalışanı çoraplarının kokusunun arasından geçip sessizce çıktım evden. Bircan'la onlara sperm adını takmıştık. Bazen o kalabalıkta Bircan'la göz göze geldik ve gözlerinde o kamp ateşinin yansımasını görürdüm. Ormandaki gibi aynı. Ben görece sakın bir insandım hep, ama bir anlık sinirle Bircan'ın cinnet geçirerek bir gün, ben dahil, tüm spermleri öldürebileceği ihtimalini aklımdan hiç çıkarmazdım. Evet, kendi evimden sessizce çıktım, çünkü bu yapışkan orospu çocukları evde, sokakta, karada, denizde, her yerde peşimdeydi. Müzik konuşuyor, filmlerden bahsediyorlardı, torbacı kovalıyorlardı.

Evden çıkmadan önce kafamdan bir parça kopartıp leş yiyicilerin ortasına doğru fırlattım. Taşıyabilmem bir parça daha mümkün hale geldi. Daha özgür hissediyordum.

Saat kaç?

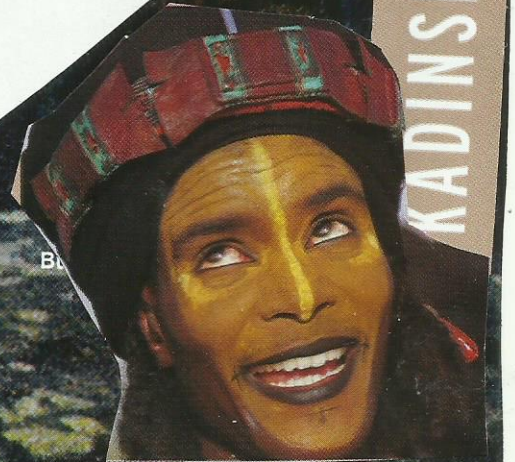
Bugün günlerden ne?

20 ve üzeri Tantum.

Anneannemin emekli maaşı yatmış mıdır acaba?

Serebrotonya mı yoksa Somatotonya mı daha önemli?

Hangisi daha çok işime yarar?



جول مرده شهزاده

Illes des princes-
Promenade des C

Bircan nereden bakarsak bir haftadır ortada yoktu. Son zamanlarda sık sık kaybolmaya başlamıştı ama hiç bu kadar uzun sürmezdi. Giderdi ve birkaç gün kafasına göre takılır, sonra hiçbir şey olmamış gibi geri gelirdi. Kendi derdime düştüğümünden, kalabalıktan bunalmıştı diye düşünüp durumla en ufak ilgilenmezdim. Ben de hiçbir şey olmamış gibi davranırdım ve birkaç güne de unuturduk zaten.

Dün gecedен kalma ağzım, kuruluktan parça parça çatlayarak canımı yakan boğazım.

Her zaman takıldığımız Sıraselviler'deki bir bara birkaç bir şey içmek için güçlükle attım kendimi. Fıçılar yeni yeni taşınmaya başlıyor, yerin altındaki bar birbirinden sevimsiz müşterilerini birer birer kabul etmekten gurur duyuyordu. Elimle birayı göstererek barın, Taner'in önüne kadar geldim. Önüme koyduğu biradan gürültülü birkaç yudum aldım ve Taner'e odaklandım.

Bravo, bravo diye alkış tutarak her zamanki abartılı, yavşak hareketleriyle beni karşıladı. Epeydir gözükmüyorsun, buralardaydım, bana bak buralar fena karışık bu sıra, ortalarda gözükmek biraz, yine mi lan? Huysuzlandı herkes. Biranı iç, Zeki Abi de seni görmeden toz ol. Hala mı amına koyum? Yasaklısın.

Taner'e Nostradamus derdik. Topuz yaptığı saçlarıyla ve iri, kemikli burnuyla gerçek bir 16.yüz yıl kahiniydi. Nasıl, nereden haber aldığını hiç kimse bilemezdi ama "çok kişiyi alacaklar bu ara, görürsünüz bak "dediği an, hakikaten çok kişiyi alırlardı.

Cebimdeki tüm paraya orada litrelerce içtim. 4 milyon da Taner'den borç aldım, çıktım sokağa. Evde olmak istedim. Sıcak bir küvetin içinde düşündüm kendimi, küçük enfes bir dozda olurdu belki.

Evde misafir ettiğim yamyam kabilesi dağıldı mı acaba?

Zulam ne durumdadır?

Bircan nerede?

Tekel kapanmış mıdır?

Hava çok soğukmuş.

İçim titriyordu. Gelmiş geçmiş en soğuk kışıydı kesinlikle bu İstanbul'un, yazılmalıydı bir kenara.

Eve döndüğümde herkesi gitmiş, Bircan'ı yatıyor halde buldum. Terkedilmiş bir harabenin ortasına uzanmış. Birisi ağzını burnunu bir güzel kırmıştı. Yatak kan içindeydi. Uyandırmayı denesem de orali olmadı. Uyandığındaysa da ağzını açmadı zaten. Bütün gün yatakta öylece yatıyordu, sadece tuvalet için kalkıyordu. Kim bilir hakiki bir duşu en son ne zaman almıştı.

DEAD FINGERS
WILLIAM
ROUGH

HEROIN ADDICTION

Anneannemden çaldığım parayı eroine yatırmıştım, ufak tefek evde yaşamsal ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar döndürdü bir süre bizi, ben de yatalak, ahraz, eroinman, leş sevgilime yatağında haftalarca hizmet edebildim. Kimseyi eve almadım bu süreçte.

İki haftanın sonunda bir sabah uyandığımda bambaşka bir Bircan'la karşılaştım. Yaraları bir gecede iyileşmişti sanki, yağdan katran toplamış saçlarını kazımış, banyo yapmış, kahvaltı hazırlamış, bana günaydın "göt oğlanı" dahi demişti. Son ayların en iyi seksini yapmıştık kahvaltıdan sonra. Beyaz teninin üzerindeki yara izleri, sanki doğduğu günden beri vardı. Vücut fonksiyonlarımızın hala çalışıyor olduğunu görmek ikimizi de sevindirmişti. Yedik, içtik ve seviştik. Akşama kadar çıkmadık evden.

Her şeyi planlamış, yarın Fethiye'ye, Kemal'in yanına gidiyoruz. Kapatırız da bu evi, boku çıktı, görmüyor musun? Haklıydı. Çok bile kalmıştık bu delikte. Bizi yiyecekti neredeyse. Uzun bir aralıktan sonra kendimi gerçekten iyi hissediyordum.

Güzel başlayan bir gündü, gecesinin de güzel olması şarttı. Türlü ısrarlarımla Bircan'ı dışarı çıkartmayı başardım. Şiddetli itirazlarına karşı Fethiye'ye gitmeme silahımı koydum masaya. İkna ettim onu. Ama huzuru kaçmıştı. Dışarda geçirdiğimiz süreç boyunca hep tedirgindi. Söylediklerimi dinlemiyor, sorularına kısa cevaplar veriyordu.

Bizi kimsenin bulamayacağı bir bara gitmek konusunda hemfikirdik. Tanıdık bir yüz tüm kaçış planlarımızı altüst edebilirdi. Balo sokakta bir apartmanın 5.katındaki bara saklandık. Sakin bir yerdin. Eroc'dan Norderland çalışıyordu girdiğimizde. 1975'ten güzel bir selamlamaydı bize. Zaten daha fazlasına ihtiyacımız yoktu. Yeterince haşır neşir olmuştuk herkesle. Yarın sabahtan otostopla yola çıkacaktık. Biraz enerjiye ve kafa dinlemeye ikimizin de ihtiyacı olacaktı. Ama yine iki üç, üç dört olmuştu. Kapanışa kadar çıkmadık. Eve sallana sallana dönüyorduk. Bir yandan da uyuya kalanın belasını sikiyorduk. Çantaları alıp çıkıyoruz yola bak!

Biraz uzanma bahanesiyle kendimizi yatağa attığımızı hatırlıyorum. Uyuya kalmışız. Ne tahta kapının kırılış sesini duydum, ne onca adamın odanın ortasına kadar dalmış olduğunu. Polislerin dürtmesiyle uyandık. Hala sarhoştum ve bu gördüklerime inanmıyordum. Bir anda üzerimize çullanıyorlar ve giyinmemizi dahi beklemeden kelepçeleyip, ekip arabasıyla karakola götürülüyoruz.

meet with Tom at 4:30. He's
VERY interested.

Jean

art

Options

18^e Rue
AMAR

Voicemail has 2 new
messages. Please call 121.

30 July
30/07/2005

Mo Tu We Th Fr
26 27 28 29 30 1 2
27 4 5 6 7 8 9

N70

NOKIA

Tüm bunlar Bircan'ın Okmeydanı'nda bir evde gerçekleşen bir cinayetin zanlısı olması gerekçesiyle başımıza geliyordu. İki haftadır Bircan'ı ben saklıyordum, dolayısıyla yardım ve yataklıktan ben de suçlanıyordum. Öldürülen adam 33 yaşında, evli, Arka Sokak'ta bir barda barmenlik yapan Billy. Ben de tanıyordum Bülent'i. Narsist pezeveengin tekiydi. Gece geç saatlerde başlayıp, sabah erken vakitlere kadar kendi kahramanlık hikayelerini anlatabilirdi puşt. Üstün başarı hikayelerinin kahramanı olmasına rağmen 33 yaşında, leş bir barın barmenliğini yapıyor, bulaşıklarını yıkıyordu. Bir dönem torba da tutuyordu. Mal alabilmek adına, bu orospu çocuğunun lanet çenesini dinlemek zorunda kaldığımız bir dönem de oldu. Oradan tanıyordum ben de.

Mahkeme delil yetersizliğinden beni beraat ettirdi. Bircan beni şok eden savunmasında, nasıl tecavüze uğradığını, nasıl dayak yediğini, cinayeti nasıl işlediğini soğukkanlılıkla anlattı. Mutfakta saldırmıştı Bülent, Bircan'ın üstüne ve Bülent'i öldüren de bir ekmek bıçağıydı. 3 yerinden. Gereği düşünüldü. Mahkeme nefsi müdafaadan Bircan'a 6 yıl hapis cezası verdi. Haliyle o da cezaevinde ilk günden geçirdiği kriz sonucunda bir kliniğe nakledildi. Gücümü toparladığım her an onu görmeye gittim. Ama hiç birinde de görüşmeye çıkmadı. Tedavisi bittikten sonra da yeniden cezaevine döndü zaten ve bir daha hiç görüşemedik.

Dönemin İstanbul'u, Beyoğlu'su her şeyi çabucak unutturdu. Çok fazla gündemde yer almadı Bircan'ın cinayeti. Bir hafta konuşuldu konuşulmadı. Herkes daha önce ne bok yiyorsa, yemeye kaldığı yerden devam etti. Bahsedildiği gibi bir ruhu falan da yoktu Beyoğlu'nun. Ruhsuzdu. Şimdi, sadece daha ruhsuz. Ve daha fazla Aksaray gibi.

Eren Karatepe

THE LIBERTINES

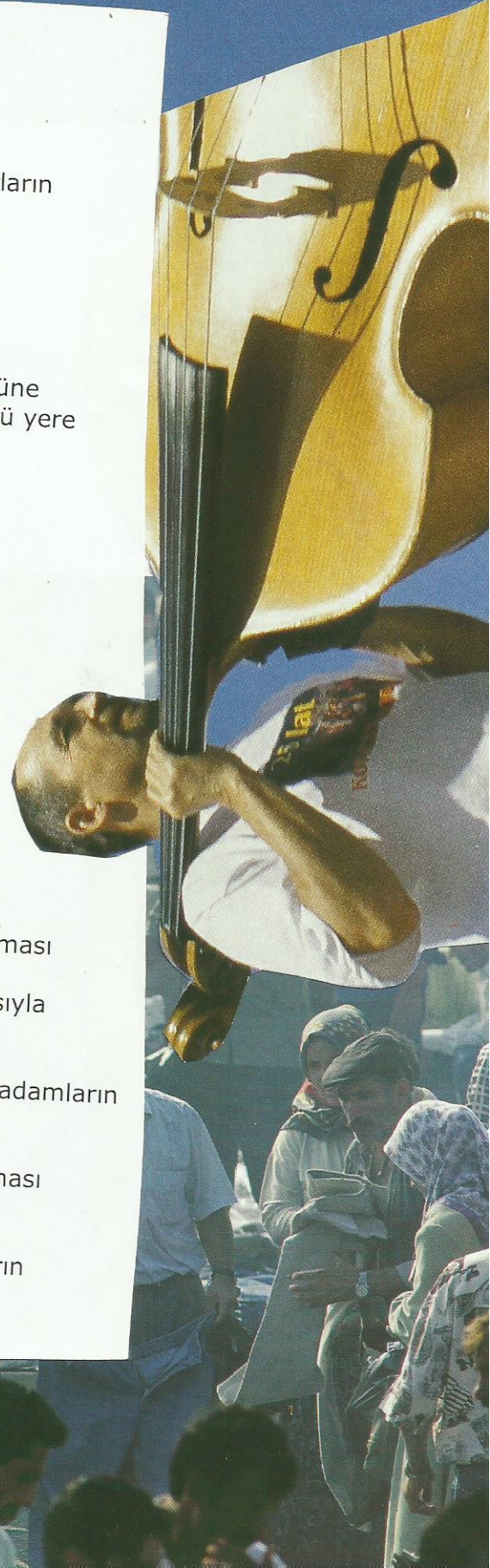
Kalıntılar Var

daha çok kapatmaktan kapıları
herkesin geldiği en fazla
durduğu en fazla söylediği en az olan zaman
bu eşik geçmek için ziyadesiyle dar
ve ardında balyoz darbeleriyle inleyen barbarların
-kalıntılar var-

daha çok kazmaktan mezarları
herkesin duyduğu en fazla
sustuğu en fazla çığlıkları en az olan zaman
bu mezar insanlık için ziyadesiyle dar
ve altında başka bir çağın açılıp kapandığı üstüne
başka bir çağın gelirken heyelan olup gömdüğü yere
-kalıntılar var-

daha çok unutmaktan yarınları
sağrısını yüzü sanmış ve altından kemendini
ancak kendi boynuna yakalamış
ancak koştukça hisseden kırık naliyle
galiba bundan çukurları
daha çok unutmaktan yarınları
geçmek için son ayakta aynadaki önüne
yulaf uğruna belki arpadan ölümü
öldüğü yerden dünyaya karışmış atların
-kalıntılar var-

daha çok caddelerde tekinsiz adamların
her an diken üstünde birçok yarayla
-ya kanarsam diye-
durduğu ve kendini yokladığı yine her an
ve bıçak darbeleri, mermiler, belki uranyum bozması
bir nükleer başlıklı füzenin çarpma tehlikesini
damarlarında gezdirdiği yüksek uyarıcılar vasıtasıyla
rüyalarında kurtardığı dünyayı
gerçekte ama nasıl gerçekte dokunsan kanıyor
korkuyla dolandığı daha çok caddelerde tekinsiz adamların
her an mayın üstünde yer etmesi
mekaniğin isyanı ve infilak
ve bıçak darbeleri, mermiler, belki uranyum bozması
bir nükleer başlıklı füzenin savaşın sonu adına
vurduğu koca kentin her yanında
barış var barış var barış var diye bağırان çocukların
ölmüş çocukların çığlıklarından
-kalıntılar var-



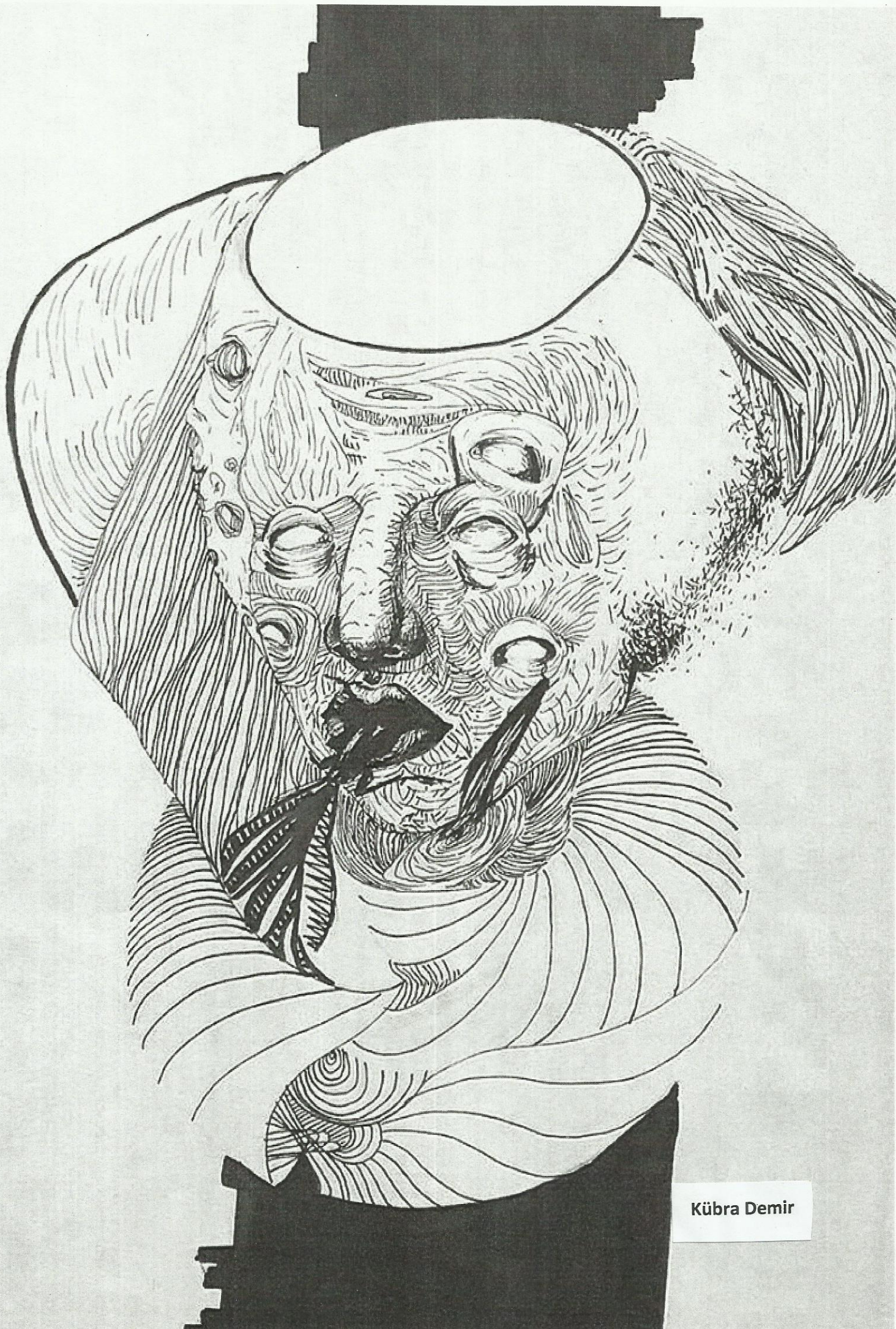


daha çok çiçeklerin vereminden çalmışlar için
renk renk dispanserler kuran yaşam oynatıcıları
ölümü göçüklerden, çukurlardan, kırık nallardan çalıp en çok
göğ, tanrının yanına ulaştılar, miraç!
yüzünü göreyim istediler çünkü nasıl acı dünya
gülüyor mu bilelim istediler bunca yazdığına
daha çok ekranları gördüler mavi izlenmiyor
daha çok hoparlörleri sessiz buldular dinlenmiyor
daha çok başıboş durduğu koyunların otlara koşup
çoban, sürüsünden ayrı düz koşu yapıyor, ihraç!

nasıl kötüsün diye sorayım istedi bulamadan muhattap
daha çok sorgulamaktan hayatı
döndü durdu nasıl doğduysa aynı inanmak
ellerini açmadı yalnız kapanmak
saçlarını gösterince cenneti kovanların
saçlarını görünce cehennem olanların

öldüğü öldüğü öldüğü yaşamak için
-kalıntılar var-

Ozan Öztelli



Kübra Demir

Varlık ile Savaş

Ortak düşünce ve birliktelik – insanı zorunlu bir karşı savunmaya zorluyor. İstemediğiniz bir kavgada – bulunmak istemeyeceğiniz bir savaşta, kendinizi korumak için artık saldırmaya başlıyorsunuz. Babanızı öldüren kişinin son nefesini verirken – ona can veren Rab olmak zorunda kalıyorsunuz. Şehvani halka nefretini kusan – erk gibisiniz. Özellikle bilgiyi sevmek gerekmiyor, bunu yapabilmek için. Yalnızca görüne karşı ihtiyatlı davranmanın ne derece gereksiz olduğunu anlamaya başlıyorsun, gereksizce gösterilen saygının ve nezaketin, yavaşça derine sokulan bir kasatura kıvamında içinde döndüğünü hissediyorsun – sonunda gelen sıcaklıkla vücudunuzdan akan kanı fark ediyorsunuz.

Masanın başında – sen, ben ve o – oturuyorduk. Sana – tek başıma olmanın ne kadar da rahat ve özgür hissettirdiğini anlattım. Öylece durup yazın ortasında dinledin –dinledi. Birkaç saat önce bir sandalyede oturmuş yine benzer tek başına olma hissinden bahsediyordum. Önce kabul edip – sonra reddettin bu yalnızlığı; çünkü kurtarılması gereken hayatındı ve bunun için olması gereken buydu – gerçeğe yakın olmayan her şeyi bir tüccar gibi satmak. Öncesi ve sonrası yüksek bir binanın – kullanılmayan tren garına bakan terasında sonlandı.

İsa ile yüz buluyorum – ben El-Mümit – ben hakkın topraktaki karşılığı – kan için doğrulmayan ve yeni için öldürülemeyen benim. Gören gözlerden saklanan benim. Tesadüfün olmadığı – her şeyin tevafuk ettiği zamanda camiden başlayıp çarmıhta devam eden yolculuğum, aşağıdan yukarıya bakılınca görülmeyen bir karanlıktan bakmama vesile oldu ve bir sinagogun karşısında durup biraz daha yükseltmek için açtı kucağını. Ey gerçek sanılan – neden biz?

Çapraz masalarda – toplu bir şekilde, aramızdan bir kişi ayrılarak bizi sifıra doğru yaklaştırmaya başladı. Son'un koca bir yumurtada bittiğine inandırdı bizi – iki adamın arasında yatan kadın gibi – iki adamın içine sıkışmış kadın gibi – iki çıplak memeye – aynı anda değen iki farklı el – ikisinin arasında yüzü birine dönük kadının tek başına kalışı gibi – kendisini tek bıraktı ışıpta isim bulan.

Savaşın ortak paydası – ölümdür. Ölümün gerçekliği sorgulanıcı – gereçleri: çıkar ve silahtır. Sonunda iki insanın arasındaki her şey – bütün dinlerde cevap bulur – bir şekilde bilinen; ancak herkesin anlayamadığı yönüyle yaşamına son verir. Bunun için de inanç, saldırı ve yatak vardır. Bütünlük iki farklı olanı karşı karşıya getirmek içindir. Ne istersen iste – savaşı içinde başlatan sensin ve bunu isteyen de sensin. Allah'ın varlığının olmadığı yerler nerelerse – biz oraları göremedik daha.

Uzay-Heparı-Dinlenme-Tesisleri

deprem ve prefabrik evler öncesinde hatırladığım en büyük olay kral tv'dir. zaten duyduğumuz ve bize yaşatılan arabesk, artık metin arolat estetiği ile tam karşımızda duruyordu. ben çocukken de - kral tv'nin daha yeni açıldığı ve ilk video müzik ödülleri organize etmenin heyecanı içinde olduğu zamanlar – çok fazla inşaat (daha çok kooperatif şeklinde), kum tepeleri ve müteahhitler vardı. bu müteahhitler mutlak suretle, o kral tv'deki kadınlarla sevişiyor olmalıydı. hem bu, günümüzde olanları da daha anlamlı kılacaktır. ben daha çok kum tepeleri ile ilgiliydim. kumdan herhangi bir üretime geçme konusunda yetenek yoksunuydum ancak o kum tepelerinin üstünde oturup kocatepeden orduyu kesen atatürk gibi mahalleliyi seyrederken, muhtelif kanallarda izlediğim recess adlı çizgi filmdeki birbirinden renkli karakterlerden biri gibi hissederdim. kral tv de renkliydi ama daha çok yalnız yaşayan yaşlı halanın duvar kağıtlı evi kadar bir renklilikti bu.

ablamlarla oturmuş video müzik ödülleri izlerken, onlar daha çok yakışıklı ve tüysüz çocukların kazanmalarını isterlerdi. ben ise kazanması vaat edilen ancak kazanma ihtimali hiç verilmeyen adaylara gönül vermiştim. daha sonraları bbg izlerken de ablamlar melih'i ben eray'ı destekleyecektim. bu, bende ilerleyen zamanlarda salieri'ci bir yaşasın ikinciler kompleksine dönüşecekti.

tünelin sonundaki ışığın asla görülmediği türdeki bu arabesk altyapı ile lise ve üniversite hayatını tamamladım. yolun sonuna geldiğimde ise, yolun sonuna kadıköy'e yerleştim. burada kadıköy sound denen ve sadece haftasonları kadıköy'e içmeye gelip, herhangi bir düzeyde müzik yapsanız bile içine dahil olabileceğiniz bir müzik tarzı ile tanıştım. kral tv'nin pornografi ve arabesk imgelerini, hipster ve muhalif kisvesinde devam ettiren bu oluşum yoluna gittikçe büyüyen bir şekilde devam etmekte.

mahalle takımı kurmuşsun ama tüm oyuncular aynı mevkide oynuyormuş hissi:

“olsun varsın, ah çekinme
sen yine yalanlar söyle.”

Ferhat Asniya

Dişi Kırık 40 Dişi

Bugün durup dururken senden bahsettim uzun uzun
Yasaklanmış bir meyveyi ısırdım, dişlerimdeki kan bulaştı
Bir hastalık gibi bulaşıcı sayılırdı senden bahsetmek
Merak ettiler sustum, nerede olduğunu sordular birden
Durup dururken sorulurdu burada bazı şeyler
Bir atlas çıkardım, koydum

Tırnaklarıma uzun havariler sürdüm İsa kıskansın diye
Benim işim peygamberlerleydi artık dedim, anlaşılacak
Belirsizliğin esrarlı poşetine el sürmek gibi bu suyu eksik gecede
Çekingen bir tavırla alırdım ellerini burası tüm kitaplarda aynıdır
Çevirisi olmayan bir tesadüf mü yoksa bin asırlık bir idam ağacı mı?
Anlayamadım.
Anlayamadım bir fotoğrafın kalbi neresidir, bir çiçek en çok nereden
Büyütülür
Sordular, kustum.

Dilini bilmediğim bir şarkı koydum kasete
İhtimal bu ya sabah ilk iş kendi evime dönmek olacaktı
Cinsel bir obje gibi tinsel olan teni akort etmek her yalnızın harcı değildi.
Bağırdım.
Çıkıp sokağın ortasına bağırdım
Komşularım kapıma yarısı halâ ham olan asla olgunlaşmayacak
Teselliler bıraktılar.
Alınganlığım üzerimdeydi, çıkardım.

Bugün durup dururken senden bahsettim uzun uzun
Bir uzvu okşarken içinden cin çıkar mı ?
Ne bir masal mucizesi ne bir peygamber asası sayılırdı bu
Elimde kalan kemik.
Çamaşırlarımız yan yana kuruyacaktı
Bana küfürler öğretecektin jargona sığmayan ağır küfürler.
Orta parmak kibleyi asla göstermez dedi bir ihtiyaç.
Biraz daha su ekledi bardağa
Bu kadarı ihanet sayılır dedim, aldırmadı.

Bugün durup dururken beni bıraktığın eve geldim
Kapı halâ kırık, tesellilerin üzeri küflenmiş bir mektup.

Yasaklanmış bir meyveyi ısırdım, dişlerimdeki kan
Kurumuştı.
Demek ki dedim

Herkes en az bir kez öpülür kendi vedasıyla.

Erdal Erdem

Kayalıkların Kaybolan Her Tanesi Ölümle Yücelir

rüyaların irin yüklü mağarasında tiksintiyi aşarak

bilmenin yahut anlamının belki fark etmenin

tüm üstü örtülü zamanların, yorgun irkilmelerin

belirgin ve en azından kaygan olduğu gerçeğiyle çarpılınca

hazzın sırı büründüğü yavaşlıkların tesirinde bir sonuca bağlar gibi kilitli isim

nasıl olur indirgeyiverir, sabitler, kesinleştirir, tek inleyişlik takat bırakmadan uzlaştırır

köpeklerin sabah hırıltıları çaresizliktir hakimiyetin kaybına

öyle tüm içbükeylerine tığ dalmış sesler, kımıldar, anlayıverir mesele tamamlanmıştır hani

uçmak gerekecek, sağlıksız kafalar, damarlar kardeş

uyanık kalmak

sadece daha yavaş daha yüksek fazla hafif

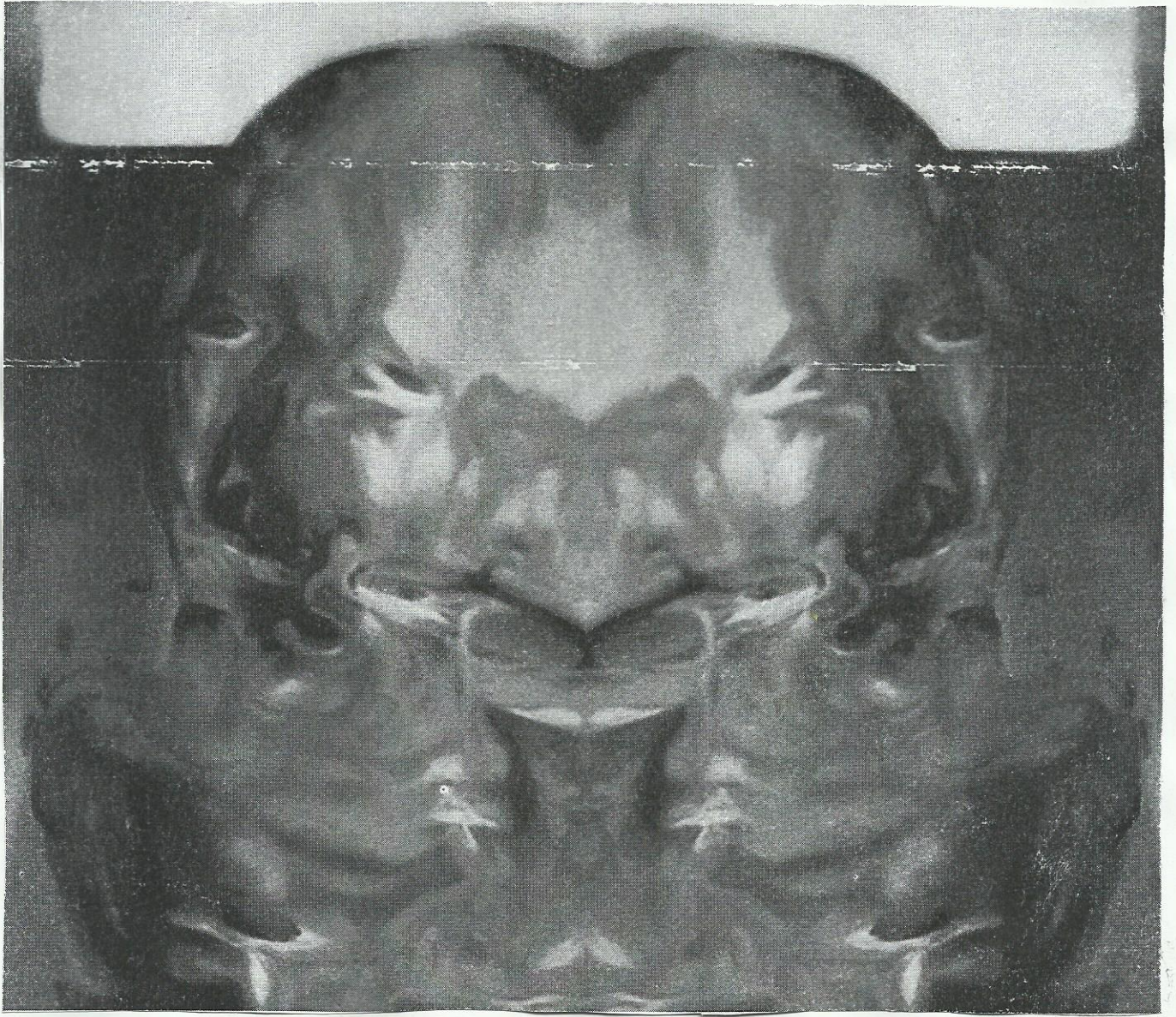
sonra dar sokakların karşı duvarlarında o tarafa bakmadan fark edilir izleyenler

izleyenler ürpertir gece çözülmeden ölüneceğine emin olunur

işte o zaman unutulur

yeniden hayvan olmanın huzurunu kasıklarımızda hissederiz

Tolga Tuna

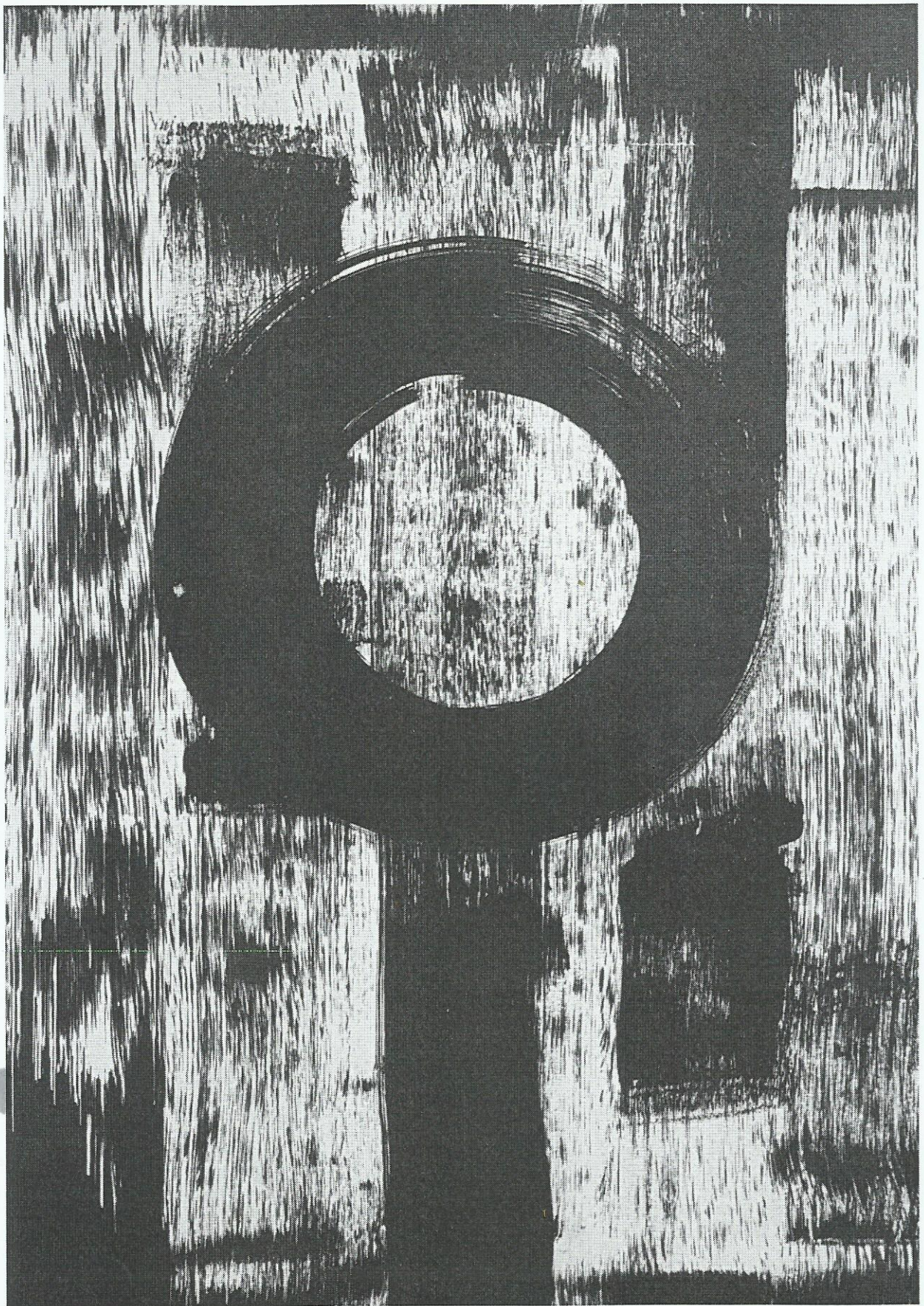


Ekin Deniz Kaya

sokak kapısını sökmeli
içeri girmek isteyen ne varsa
işte, görebileceğiniz
seçkin bir fakirlik
uzatma kablolarında sinek boku lekelerini
saymayı bırakmalıyım
şaşalı telefonum şarjda şaşılasi bir yalnızlıkta
en iyisi
rahimlerde tarihe not düşen,
dün geceden kalma tohumların
morfin bulmak için dış çektirdiği bugünleri
estetikten yoksun bir nesilden saklamak
ne ayaklı kütüphanesiniz
siz
profilden bakınca daha çok
hepinizin gözleri okumaktan
hiç biriniz hiç şeye müzdarip
her biriniz bir hiçliğe müptezel
birbirinizi kokunuzdan bilirsiniz
kokusuz olan yanacak
siz
kokmadan sevişemezsiniz
de



Sadık Yavuz



Eskreyn

GÖZ

/

GÖR

abluka

İşte bu ayan beyan bir siyasi film more. Olmuş dedim. Gözümü ve kafamı tatmin etti.

Film, zaman ve mekan belirtmiyor. Lakin kurgulandığı dünya, denk geldiğimiz cehennemle fena örtüşüyor. Buna bayıldım.

Filmde, bir lavuk var, yıllarca kaldığı cezaevinden şartlı tahliye ile salıveriliyor. Esas oğlanımız. Orta yaşlı. İsmi Kadir. İçeri neden girdiğini bilmiyoruz. Şartlı tahliye neticesinde, mahalledeki çöpleri karıştırarak, çöpe atılmış bomba yapım malzemelerini koklayıp bulmaya çalışıyor. Devlet adına çalışıyor.

Kadir, 20 yıldır görmediği erkek kardeşi Ahmet ile ilişki kurup aynı mahallede ev tutuyor. Bu Ahmet dediğimiz hırbo da belediyede çalışıp ve geçimini sokak köpeklerini öldürerek kazanıyor.

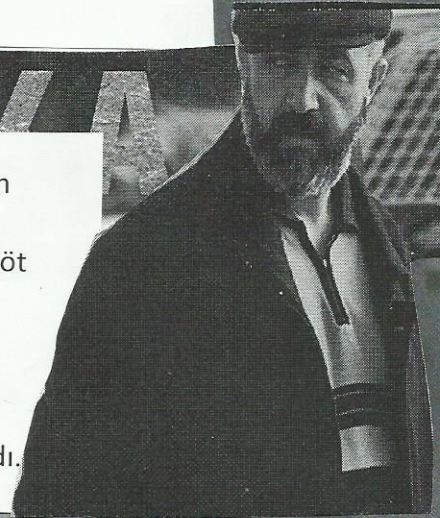
Film; karakterler üzerinden taşıdığı iç ve dış çatışmaların muazzam kasvetiyle bizi baş başa bırakıyor. Ahmet'in yaraladığı köpeği eve alması ve onun bakımını üstlenmesi, Meral karakteri üzerine Kadir'in paranoyaları, Ahmet'in -karısı evden kaçtığı için- abisi ve dış dünyası ile olan kopukluğu, ortanca kardeş Veli, Kadir'in emniyetle kurduğu ilişkiler ve bunun gibi çoğu izlek; filmin karanlık atmosferinde zalımca işlenerek yönetmenin derdini bize pür-i pak anlatmasına vesile oluyor.

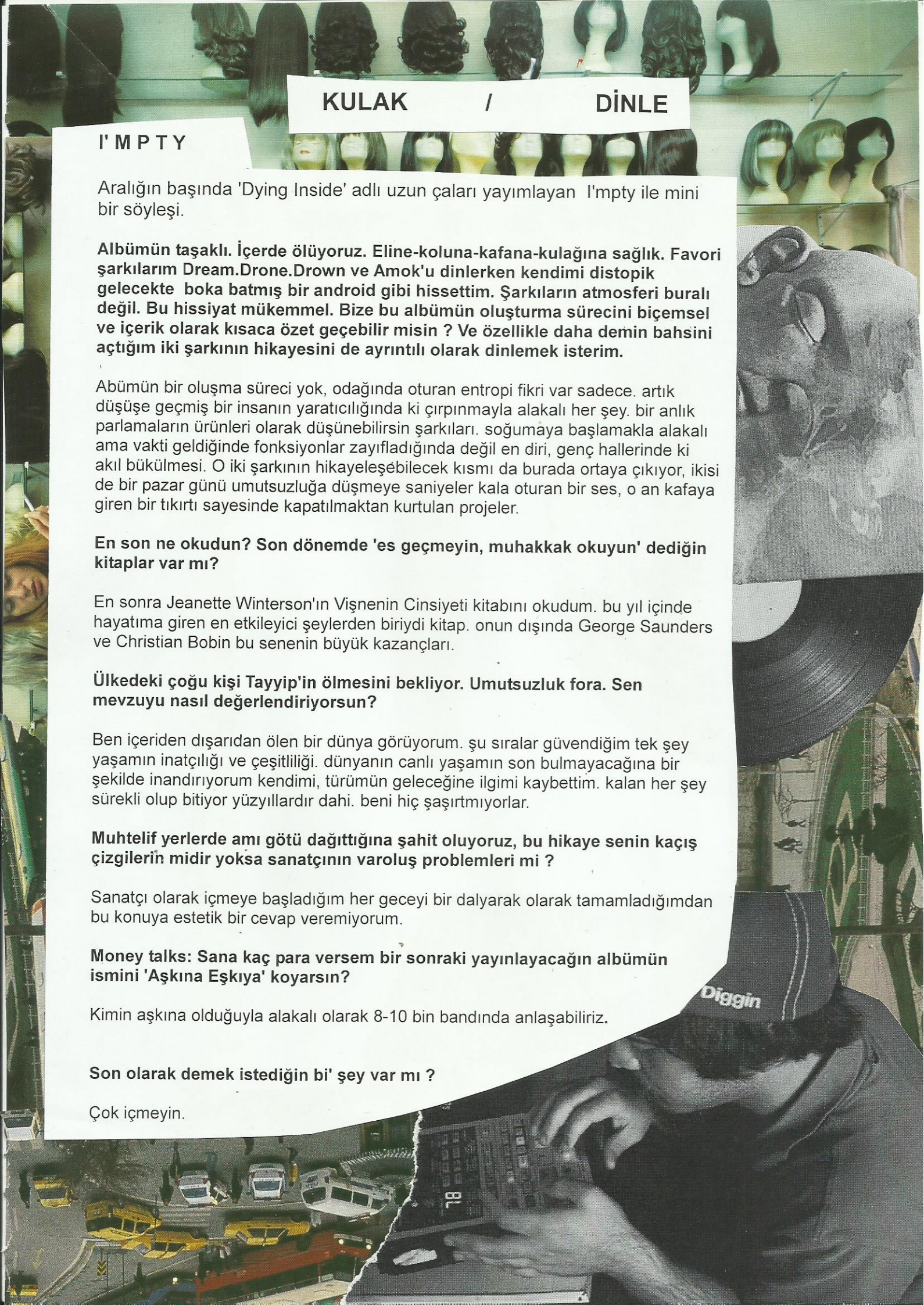
Emin Alper. Rejisör abi bu. İlk uzununu 'Tepenin Ardı'nın ödül aldığını duyunca kibirli şekilde 'Taşrada geçen filmleri izlemem abi, yeter artık ' dediğimi hatırlıyorum. Herif beni göt etti. Sinema eğitimi de yok, en iyisi.

Takip sahnelerinde sıkça arkadan omuz plan steady kullanması, müzikler, filmin renginin lacivert-gri tonları ve o varoş evlerin dekorasyonu beni perdeye büyülenerek baktırdı.

Orası, Okmeydanı
Orası, Gazi
Orası, Nurtepe
Orası, Tuzluca
Orası, Cizre
Orası, Silopi

Böyle devam ederse, orası senin mahallen.





KULAK

/

DİNLE

I' M P T Y

Aralığın başında 'Dying Inside' adlı uzun çaları yayımlayan I'mpty ile mini bir söyleşi.

Albümün taşaklı. İçerde ölüyoruz. Eline-koluna-kafana-kulağına sağlık. Favori şarkılarım Dream.Drone.Drown ve Amok'u dinlerken kendimi distopik gelecekte boka batmış bir android gibi hissettim. Şarkıların atmosferi buralı değil. Bu hissiyat mükemmel. Bize bu albümün oluşturma sürecini biçemsel ve içerik olarak kısaca özet geçebilir misin ? Ve özellikle daha demin bahsini açtığım iki şarkının hikayesini de ayrıntılı olarak dinlemek isterim.

Abümün bir oluşma süreci yok, odağında oturan entropi fikri var sadece. artık düşüşe geçmiş bir insanın yaratıcılığında ki çırpınmayla alakalı her şey. bir anlık parlamaların ürünleri olarak düşünebilirsin şarkıları. soğumaya başlamakla alakalı ama vakti geldiğinde fonksiyonlar zayıfladığında değil en diri, genç hallerinde ki akıl bükülmesi. O iki şarkının hikayeleşebilecek kısmı da burada ortaya çıkıyor, ikisi de bir pazar günü umutsuzluğa düşmeye saniyeler kala oturan bir ses, o an kafaya giren bir tıkırtı sayesinde kapatılmaktan kurtulan projeler.

En son ne okudun? Son dönemde 'es geçmeyin, muhakkak okuyun' dediğin kitaplar var mı?

En sonra Jeanette Winterson'ın Vişnenin Cinsiyeti kitabını okudum. bu yıl içinde hayatıma giren en etkileyici şeylerden biriydi kitap. onun dışında George Saunders ve Christian Bobin bu senenin büyük kazançları.

Ülkedeki çoğu kişi Tayyip'in ölmesini bekliyor. Umutsuzluk fora. Sen mevzuu nasıl değerlendiriyorsun?

Ben içeriden dışarıdan ölen bir dünya görüyorum. şu sıralar güvendiğim tek şey yaşamın inatçılığı ve çeşitliliği. dünyanın canlı yaşamın son bulmayacağına bir şekilde inandırıyorum kendimi, türümün geleceğine ilgimi kaybettim. kalan her şey sürekli olup bitiyor yüzyıllardır dahi. beni hiç şaşırtmıyorlar.

Muhtelif yerlerde amı götü dağıttığına şahit oluyoruz, bu hikaye senin kaçış çizgilerin midir yoksa sanatçının varoluş problemleri mi ?

Sanatçı olarak içmeye başladığım her geceyi bir dalyarak olarak tamamladığımdan bu konuya estetik bir cevap veremiyorum.

Money talks: Sana kaç para versem bir sonraki yayınlayacağın albümün ismini 'Aşkına Eşkiya' koyarsın?

Kimin aşkına olduğuyla alakalı olarak 8-10 bin bandında anlaşabiliriz.

Son olarak demek istediğin bi' şey var mı ?

Çok içmeyin.

